

KOMMUNISTISK POLITIK

5.000 deltog i demonstration imod ACTA i København den 25. februar, hvor der også blev protesteret i mange andre lande. Foto: Prosa.

STOP ACTA NU!

Nr. 5

16. årg.

2012

2. marts

-

16. marts

Støttepris 20 kr.

TEMA: FRA TERRORKRIGENS FRONTER

Krise- og krigsgesandter s. 2 • Bompenge og tragik s. 3 •
Enhedslisten og Hizb ut-Tahrir s. 4 • 'Rødt' angreb s. 6 •
Surprise! Surprise! s. 9 • OK2012: Stribevis af minus s. 10 •
Fru Stockfleths oplevelse s. 11 • Rød splatklat s. 12 •
'Syriens venner' s. 14 • Washington og Syrien s. 14 •
Irans Arbejdets Parti om de kriminelle sanktioner s. 15 •
Nyt EU-fifleri s. 17 • Hr. Gauck s. 18 • Vikardirektiv s. 20 •
Debat s. 22 • Demokrati ... s. 23 • Irere til EU-afstemning s. 24

Krise- og krigsgesandter

KOMMUNISTISK POLITIK

Krise og krige hænger sammen. For kapitalismen er krige en udvej af de stadige kriser. Og det var også krise og krig, der var på dagsordenen, da den danske statsminister var indkaldt til visit hos Barack Obama i Det Hvide Hus.

Thorning-Schmidt benyttede lejligheden til at understrege, at hendes regering går direkte i Anders Foghs fodspor, som Obama gør det i George W. Bushs'. Danmark er USA's højt betroede væbner i den globale krigspolitik, en allieret, den amerikanske supermagt altid kan regne med. Også til at give en slags international blåstempling af snuskede affærer, hvor Fogh, Løkke og Thorning har slidt kraftigt på Danmarks internationale kredit.

Obama 'roste' Danmark for luftbombardementerne under NATOs krig mod Libyen. Om Afghanistan sagde han: - Danske soldater har deltaget fuldt ud i missionen og har taget tab, som vi kondolerer familierne for. På grund af den ekstraordinære indsats fra de danske soldater ser vi fremskridt i det område af Helmandprovinsen, hvor de er indsat.

Ellers var det den ny aggression mod Syrien, som ifølge avisreferater stod øverst på dagsordenen. Budskabet var: Assad skal afgå! Thorning kaldte situationen i Libyen for 'afskyelig'. Lige meget hvad USA finder på i forhold til Syrien er det officielle Danmark med.

Men Danmark søger også at 'fremtidssikre' det nære forhold til USA. Ifølge den grønlandske avis Sermitsiaq er 'Arktis Danmarks globale trumfkort'. På grund af Grønland er Danmark en arktisk magt – USA, Canada, Norge og Rusland de andre, og denne position skal ifølge avisen bruges til at sikre Danmarks positive forhold til USA!

Thorning mener desuden, at i krisetider skal USA og EU/Dk stå endnu tættere sammen. Hun lancerede under USA-besøget ideen om et fælles indre marked for EU og USA.

Udenrigsminister Søvnal er allerede vidt berejst som gesandt for Danmarks krige.

Senest har han deltaget i et møde hos de selvudnævnte 'Syriens Venner' – af demonstranterne uden for mødehotellet i Tunis kaldet 'Syriens fjender'. Denne imperialistiske alliance danner en ramme om støtte til den reaktionære bor-

gerkrig, som islamiske fundamentalister med støtte fra EU og USA har sat i gang. Søvnal erklærer sig imod en væbnet intervention, en egentlig krig. Men en lanngtrukken borgerkrig kan også ødelægge et land, og det er planen.

I begyndelsen af december kunne han berette, at alt var fint i Afghanistan, og at Danmark vil være massivt til stede også efter 2014, hvor de danske kamptropper skal ud og erstattes med 'bistand'. Besættelsesmagterne i Afghanistan er dybt forhadte, og i færd med at tabe krigen militært. De afghanske krige har fået 10 millioner afghanere til at flygte, ifølge FN. Millioner lever uden for landet. Nu angriber og dræber den afghanske modstand højtstående amerikanske officerer i de afghanske ministerier. Men det går fremad, mener Søvnal.

Den 20. februar var det Libyens tur til en lynvisit fra en udelst begejstret Søvnal, som åbnede et dansk repræsentationskontor og mødtes med topfigurer fra den vestligt blåstemplede overgangsregering.

Ifølge Søvnal og regeringens spindoktorer går det nærmest ufattelig godt i Libyen. I Tripoli erklærede den danske udenrigsminister:

- Det er kun fire måneder siden, at krigen sluttede, og det er stærkt opmuntrende at se, hvad libyerne har opnået af fremskridt siden da.

Blandt 'fremskridtene' kan tælles regulære etniske udrensninger. Berlingske Tidende har besøgt en af de libyske spørgelsesbyer Tawergha, hvor den NATO-støttede sejrende side i borgerkrigen derefter har fordrevet 30.000 indbyggere, mistænkt for at støtte Gaddafi. Amnesty International og andre menneskerettighedsorganisationer, som er og har været urimeligt positivt indstillet over for det kriminelle nye libyske regime, konkluderer i en ny rapport, at væbnede militser hærger Libyen, og begår grusomme overgreb i stor stil – mord, tortur og fængslinger - og 'driver klapjagt på libyere og immigranter med afrikansk baggrund, som anklages for at have støttet Gaddafi.'

'Villige Villy' kaldes den danske udenrigsminister træfende.

Redaktionen 28. februar 2012

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne

Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 400 kr.

År (25 nr.) 700 kr.

Institutioner

1 år 980 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 09.03.12

Bompenge og tragik i dansk politik

At rejse, eller blot gå en tur, løbe eller cykle - det gør vi gerne for vores fornøjelses skyld. Men det med at stå alt for tidligt op og rumstere rundt hver dag og sætte livet og humøret på spil i trafikken har jo kun at gøre med, at vi skal møde på arbejdet, og for de flestes vedkommende på et ganske bestemt klokkeslæt.

Det burde være åbenlyst for alle, at det er problem med den megen tid, der går på daglig transport. Det uanset hvordan man transporterer sig, om det er i storbyen eller provinsen.

Der er naturligvis endnu mere dumt, hvis der er tale om, at et meget stort antal personer skal bruge lang tid i kø hver eneste dag på samme vej til og fra institutioner, arbejde eller uddannelse.

Og ikke mindst er det dumt, hvis selve transporten ud over at være møjdyr og spild af tid og ressourcer, også er giftig og støjende.

Regeringens forslag til at løse nogle af disse problemer i hovedstaden var at bygge en bom henover vejene ind til København. En 'betalingsring'. Et forslag som de, der bor inde i byen synes er ret så fikst, mens de med udsigt til at holde i kø også ved byporten for at komme ind på arbejde var ret så mellemfornøjede.

Spørgsmålet om, hvorvidt bomløsningen reelt ville løse nogle af de ovenfor nævnte problemer, der jo har rod i den måde, det kapitalistiske samfund tenderer at udbygge sig på, fortonede sig til gengæld i debatten.

Ville det blive hurtigere at komme på arbejde og uddannelse? Antagelig en lille smule for den gruppe, der havde råd til at blive ved med at køre i bil, mens de andre, der skulle bevæge sig med S-tog og busser, ville få længere transporttid.

For de i forvejen fattigste pendlere, der allerede nøjes med den kollektive transport, er de nye medpassagerer, man står sammen med hver morgen og aften, jo bare et udtryk for, at den trængsel, der fortrænges fra vejene, forvandles til trængsel om stropperne i bussen. Heldigvis er folk ret flinke i den kollektive morgentrafik.

I debatten om tid og penge forsvandt pointen om, at når det kommer til luftforurening, er det klart bedre at køre 70-100 personer i en bus, der kører 2-3 km på en liter diesel, end at de samme skulle køre i hver deres bil, der kører 20 km på en liter. Der spares med sådant et regnestykke omkring 90 % forurening og CO2 udledning.

Næsten det samme gælder spørgsmålet om snavs og giftige småpartikler fra trafikken, der sætter sig på alt fra bygninger til lunger langs vejene.

Udstødning, dæk og bremses afgiver miljøfarlige stoffer til omgivelserne i en grad, så nogle storbyer om sommeren udsteder advarsler til børn og ældre mod at gå udenfor i myldretiden. Også i Københavns mest trafikerede gader er luften tung af trafikos, og flere busser og færre biler vil hjælpe, selvom det ikke alene ville afskaffe problemet.

Med hensyn til støjforurening er busser stadig en kende mere enerverende end en bilkortege, selvom lovkravene til busser efterhånden er skærpet. EU's støjgrænser for typegodkendelse af busser er 78 dB, mens miljøministeriet vejledende grænseværdi er 58 dB for vejstøj målt ved gadedøren.

For mange almindelige mennesker er sagen, at arbejdet eller uddannelsen findes i København, mens boligen ikke gør. Til gengæld er der heller ikke meget sjov ved at bo ude i betonforstæderne; de der bor der, ser det som en traumatisk fase, der skal over-

stås og fortrænges hurtigst muligt. Tilbage er er så at flytte lidt længere væk, helt derude hvor der ikke er ordentlig kollektiv trafik.

Et forslag til løsning kunne være at give folk en løn, de kunne leve af, eller at jævne forstædernes betonslum og bygge nogle huse, det var til at holde ud at leve i. Eller at sikre at der rent faktisk var ordentlig kollektiv trafik. Eller at få arbejdspladserne bredt ud.

Det er faktisk ikke svært at komme op med ideer til, hvordan man kan gribe fat i de problemer, der ligger til grund for trængslen på vejene. Derudover er det faktisk en god ide at begrænse privatbilisme med konkrete indgreb, f.eks. ved at reducere vejbredden og gøre plads til gående og cyklister og mere natur, bygge større og hurtigere cykelstier med lange og uforstyrrede forløb, eller for den sags skyld ved at sætte bomme op på udvalgte steder.

Som det ofte går, blev den politiske diskussion hurtigt afløst af snak om håndteringen. Og efter ugers selvsving i mediemøllen, tabte regeringen til sidst modet og droppede bompenge-løsningen: - Folk vil jo ikke have det og vi lytter skam til det folk siger, fortalte statsministeren.

I lang tid virkede det næsten som om regeringen var kommet i splid med sig selv, og nærmest lå i skilsmisse. I virkeligheden er den nok ganske vel-fornøjet over at Danmark er det eneste sted, hvor en byplanlægningstrivialitet kan dominere debatten trods det tragikomiske skær - mens de bag lukkede døre skriver under på den nye eurofinanspagt, uden at der stilles spørgsmålstejn ved det.

I andre lande er folk på barrikaderne mod EU's diktaturmetoder. Herhjemme lykønsker de danske formandskabs-politikere diktaturet.

Hvis regeringen virkelig lyttede til befolkningen, ville de sende finanspagten usigneret retur til EU. Eller i det mindste lytte til kravet om en folkeafstemning.

'Syriens venner':

Enhedslisten og Hizb ut-Tahrir i fælles kamp

Stop Terrorkrigens spørgsmål til Enhedslisten

I forbindelse med den danske regerings deltagelse i den imperialistiske krigsmageralliance 'Syriens Venner' offentliggjorde antikrigs-initiativet Stop Terrorkrigen denne artikel med en række spørgsmål til Enhedslisten, som støtter dansk deltagelse i alliancen

Med undtagelse af Dansk Folkeparti har alle folketingspartier – Enhedslisten inklusive – tilsluttet sig dansk deltagelse i en kriminel international organisation, som hyklerisk kalder sig 'Syriens Venner'. Den mødes til formelt stiftende møde i Tunis den 24. februar.

'Syriens Venner' er et initiativ fra den franske præsident Sarkozy, der ligesom i tilfældet Libyen ikke mindst handler på vegne af USA og Israel). De omfatter det imperialistiske USA, de fleste imperialistiske EU-lande og den reaktionære arabiske liga, og præges af lande som Saudi-Arabien og Ægypten, som er verdensberømte for deres håndhævelse af menneskerettighederne.

Kræfterne bag 'Syriens Venner' erklærer åbent, at det er et initiativ, der skal støtte den 'syriske opposition', der vil vælte Assad-regimet, efter at Rusland og Kina med et veto har stoppet for sanktioner gennem FNs sikkerhedsråd.

I tilfældet Libyen blev en resolution om flyforbudszoner brugt som påskud for en NATO-krig, der bragte Gadaffi-regimet til fald og etablerede et islamisk regime af krigsherrer, som ifølge Amnesty International i vid udstrækning anvender tortur og myrder modstandere og personer med 'fejlfarver'. Det var disse 'oprørere', som Enhedslisten i begyndelsen af den ulovlige krig ville forsyne med Stinger-missiler Og nogle af dem er aktive igen - nu i Syrien.

NATO-krigen mod Libyen gik langt ud over FN-mandatet, og vetomagterne ønskede ikke at se dette gentaget. Dermed var der blokeret for en 'humanitær intervention', blæst plettet af Sikkerhedsrådet, og derfor er 'Syriens Venner' dannet for at finde veje til netop 'humanitær intervention' uden om FN.

Det vil bl.a. dække over øget våbenstøtte til oprørerne, militær bistand af forskellig art, indbefattet instruktører og elitestyrker, sabotage, og økonomisk og diplomatisk boykot af Assad-regimet.

'Det fri Syriens hær' har i snart et år har stået bag en væbnet kamp mod Assad-regimet, som anvender sit militær til at bekæmpe oprørerne. Der er med andre ord ikke tale om et brutalt regime, som undertrykker en fredelig civilbefolkning med våbenmagt, som den vestlige propaganda hævder, men om en eskalerende borgerkrig, hvor Vesten og dens arabiske venner opmuntrer oprørerne, mens Kina, Rusland, Iran og andre indtil videre støtter Assad. Konflikten er i al hemmelighed dybt internationaliseret.

Det politiske grundlag for de islamiske fundamentalister Hizb ut-Tahrirs støtte til "oprøret" i Syrien for at vælte Assad-regimet og indføre et religiøst diktatur. Advarslen mod sekterske splittelse skal forstås som 'alle rettroende muslimer må rejse sig mod det syriske regime'. Det er sådanne fundamentalistiske kræfter, som understøttes af og udnyttes af imperialistmagterne i bestræbelserne på at opnå et regimeskifte i Syrien

Hizb ut-Tahrir demonstration, skilte siger Khalifah (kalifatet) er eneste løsning i Syrien osv

Den amerikanske efterretningschef James Clapper har i sidste uge ved en høring i den amerikanske kongres meddelt, at al-Qaeda 'har infiltreret syriske oppositionsgrupper'. Det betyder hensynsløse bombesprængninger med mange civile ofre.

Blandt de væbnede grupper, der kæmper mod Assad-regimet, er således al Qaeda-grupper af bl.a. saudiarabere, der ikke mindst har været aktive i Irak, hvor de spillede en dybt reaktionær rolle i at forsøge at omdanne modstanden mod den amerikanske og vestlige besættelse til en religionskrig mod det indsatte shi'itiske regime. Der er grupper fra Abdelhakim Belhadj's libyske 'islamiske krigere', der spillede en væsentlig rolle i NATO-krigen mod Gadaffi. Der er religiøse ekstremister som salafister, kræfter fra det muslimske broderskab og andre pan-islamistiske kræfter, som ønsker at etablere ortodokse islamiske regimer i de arabiske lande, og gerne ser dem samlet i en stor 'islamisk nation' (eller kalifat).

Den danske udenrigsminister udenrigsminister Villy Søvndal, der altid har sværget til, at internationale konflikter skulle varetages af FN er nu glad for at gå uden om FN.

Og Enhedslisten, som tog grundigt fejl i begyndelsen af Libyen-krigen, begår nu samme fejl igen: De omfavner den

hykleriske imperialistiske doktrin om intervention med humanitært påskud – for at beskytte eller redde civile. Med det som formål allierer de sig med imperialistmagterne, og de andre storslagtere af arabiske civile og civile andre steder.

- Nu prøver en række lande at tage et initiativ udenom FN, heriblandt Danmark. 'Syriens Venner' vil prøve at finde de nødvendige svar på krisen i landet. Alle initiativer for at skabe fred er gode, siger Enhedslistens udenrigspolitiske ordfører Christian Juhl til avisen Arbejderen.

Han tilføjer:

– Hvis initiativet er en forløber for en militær indsats på linie med Libyen-indsatsen, bør det ikke støttes. Jeg håber, 'Syriens Venner' vælger en fredelig og ikkevoldelig strategi.

Det håb har han ikke noget at have i. Slet ikke med erfaringerne fra USA's og Vestens krige i det sidste årti, og mere endnu. 'Syriens Venner' er helt oplagt en opfindelse, der skal omgå FN og finde veje til at støtte den ene side i en borgerkrig. I forventning om et regimeskifte, som vil underlette kampen for et regimeskifte også i Iran.

I tilfældet Libyen måtte Enhedslisten

trække sin støtte til krigen tilbage, da den var gået i gang, efter stærke protester fra krigsmodstanderne. Dansk Folkeparti opdagede til gengæld, at de kæmpede på samme side som Hizb ut-Tahrir og anden islamisk fundamentalisme i Libyen. Det ser man nødt til gentaget i Syrien.

Men nu er det så Enhedslisten, som fører fælles kamp med Hizb ut-Tahrir.

Den 17. februar gennemførte Hizb ut-Tahrir sin 'Protestmarch mod blodsudgydelserne i Syrien' fra Nørrebro Station til Skt. Hans Torv. Det politiske grundlag, som udtrykkes på demonstrationsplakaten, har simpelthen eksproprieret 'det 'arabiske forår' og gjort det til en fundamentalistisk og sektersk religiøs affære, der vil skærpe sektersk og religiøs splittelse i Syrien, som det er sket i Libyen og Irak.

Dagen efter (18. februar) afholdtes en 'Støttefestival for den syriske befolkning' i Nørrebrohallen. Arrangører var Det Syriske Kulturforum i Danmark (og samarbejdspartnere: Dansk Islamisk Råd, MKC Vestegnen, Det Islamiske Trossamfund i Danmark, Islamisk Social Service, Imam Malik Institut, Forening for Forsvar af Dansk-Marokkaners Rettigheder og Værdighed)

Syrerne må være taknemmelige for alle disse gode venner. Det kan ikke undgå at gå godt.

Stop Terrorkrigens spørgsmål til Enhedslisten:

Kære liste -

Hvordan kan I afvise at 'Syriens Venner' er et instrument for den samme imperialistiske koalition, som har gennemført en hele stribe krige i Mellemøsten og Afghanistan og forbereder krig mod Syrien og Iran?

Hvordan kan I stille jer på samme side som både de store imperialistmagter og fundamentalistiske regimer som Saudi-Arabien, Qatar, Bahrain - og sekterske bevægelser som Hizb ut-Tahrir og islamistiske terrorgrupper?

Hvordan tjener jeres position fredens og fredsbevægelsens sag?

Kh

*Stop Terrorkrigen
20. februar 2012*

I skudfeltet for rød-blå nedskæringspolitik

Angreb på førtidspension og fleksjob

Kommunernes Landsforening har foregrebet regeringens udspil til arbejdsmarkedsreformer med et oplæg skrevet direkte af efter EU

Kommunernes Landsforening (KL) lancerede i weekenden den 26. februar deres oplæg til arbejdsmarkedsreformer. Den gammelkendte travet om 'ældrebomben' bliver trukket frem igen, og det angives som et hovedproblem for den økonomiske ubalance i de kommunale budgetter, at folk stadig lever efter at de er gået på pension.

Med en middellevetid for mænd på 77 og 80 år for kvinder (beregnet i 2011) og med en (i heldigste tilfælde) pensionsalder på 63 år, er det altså omkring 14 gode arbejdsår spildt, ifølge den kommunale logik. En logik, der også udstrækker sig til regeringen og EU.

Der er bare det ved sagen, at det er en uhyrlig løgnehistorie. Langt de fleste af dem, der bliver fyret først i de tilbagevendende sparrerunder, både i det offentlige og i det private, er folk, der er fyldt 58 eller derover.

58 er nemlig den alder, hvor samfundet reelt skrotter arbejdskraften, den alder hvor fysikken begynder at knirke

for alvor og ikke længere kan holde til arbejdslivet.

For at løse "problemet" med seniorerne, vil man til gengæld sætte de syge i arbejde. Det kommunale forslag til løsning på ældrebomben er som taget ud af EU's finanspakt og de skiftende danske regeringer: *Intet arbejde, ingen penge!* Man vil se grundlæggende ændringer, så bl.a. antallet af førtidspensionister, bistandsmodtagere og fleksjobbere reduceres.

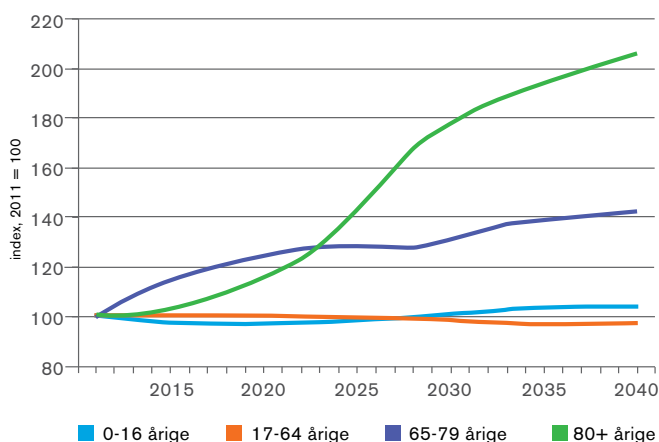
- Det er nødvendigt for at skabe et ordentligt fundament for fremtidens velfærd, konkluderer velfærdsslagterne i KL.

Nej til diagnoser

KL giver selv et række forslag til hvordan man kan få de syge i arbejde. I en bemærkning om antallet af tildelte førtidspensioner til unge under 30 år, hvor det i næsten 80 procent af tilfældene skyldes en invaliderende psykisk lidelse, siger KL:

Udviklingen i folketallet i forskellige aldersgrupper, 2011=indeks 100.

Kilde: Danmarks Statistik.

KLs talmagi forudsiger at antallet af mennesker der lever til de er over 80 vil stige dramatisk de næste 30 år

- Antallet af psykiske diagnoser er steget kraftigt indenfor de sidste 10 år. Det er næppe udtryk for, at vi bliver mere syge, men derimod at vi i højere grad diagnosticerer psykiske lidelser.

Grundholdningen hos KL er altså, at antallet af sygdomme er en konstant. Det er ikke et synspunkt, som de føler et behov for at styrke med fakta.

Så når flere er anerkendt til førtidspension i dag end der måske var for 10 eller 15 år siden, er løsningen at skruetiden tilbage og gøre op med diagnoserne! Det er fremtidssikring.

Fremover skal det ikke være nok at komme med en lægeerklæring. I stedet indføres det ydmygende kommunale system med arbejdsprøvning og bedømmelse af arbejdsevne ved årlige test.

Dette forslag gennemses ikke af en holdning om at 'alle skal hjælpes videre i livet', som dagens sukkersøde nedskæringsretorik lyder, men af systemets mistillid til dem, der er ramt af sygdom.

Dovne arbejdsløse, forkælede pensionister

KL anser det især for at være et problem, at der ikke er incitament nok til at søge arbejde. Så for at øge arbejdsuddet skal reformerne øge indkomstforskellen mellem at være i lønnet arbejde og være afhængig af overførselsindkomster.

Fakta: Sådan ser regeringens reform-forslag ud

Foreløbig oversigt over reform af førtidspensionen og fleksjobordningen

- * Regeringen vil afsætte 1,4 milliarder kroner til ressourceforløb, der skal hjælpe svage unge i arbejde frem for førtidspension
- * Kommunerne forpligtes til at oprette såkaldte rehabiliteringsteam, hvor sagsbehandlere inden for social-, sundheds-, beskæftigelses- og uddannelsesområdet skal koordinere indsatsen for den enkelte borger
- * Personer under 40 år skal i fremtiden ikke tildes førtidspension

- * Hovedparten af reformen finansieres gennem en barbering af det offentlige tilskud til fleksjob. Det kommer til at gælde for nye fleksjob og folk i eksisterende fleksjob, hvis de skifter job
- * 53.092 er i dag på fleksjob
- * 237.469 er i dag på førtidspension
- * Hver syvende førtidspensionist - 33.500 - er under 40 år
- * Førtidspensionister koster samfundet knap 40 milliarder kroner om året

Kilde: Politiken

I dag reguleres overførselsindkomsterne hvert år med satsreguleringsprocenten, der er bundet op på lønudviklingen på det private arbejdsmarked uden dog at følge med lønstigningerne her.

Det betyder ifølge KL, at folk på dagpenge og bistand 'i enkelte tilfælde' får forbedret deres købekraft set i forhold til inflationen.

Derfor foreslår KL at der indføres et system, så regulering af overførselsindkomster i stedet følger en nul-løsning med udgangspunkt i inflationen. Det vil reelt betyde garanteret realindkomstfald hver eneste gang.

'Generøs' SU

De unge skal hurtigere igennem uddannelsen, synes KL. Det kan gøres ved at droppe sommerferien og ændre i SU-systemet, så der gives en tilskyndelse til at gå direkte fra gymnasiet til en videregående uddannelse.

Det kunne gøres ved helt at afskaffe SU i overbygningen, så de unge skal leve af lån og dermed sikkert får den rette økonomiske indstilling til at gøre sig færdige i en fart, foreslår KL.

De uddannelsessøgendes organisationer som DSF og DGS blæser til kamp for at forsvare SU'en.

Sådan fortsætter regnen af reaktionære forslag fra Kommunernes Landsforening, underskrevet af den socialdemokratiske formand Jan Trøjborg.

Udspillet fra regeringen er ved at være klar, og den har taget imod KLs forslag med begejstring.

Der er intet at være begejstret for. Det er forslag der vil øge nedslidningen, marginaliseringen af udsatte grupper, fattigdommen og arbejdsløsheden i Danmark. -fsk

Pensionsreform: Hjælp eller forringelse?

Af Henrik Herløv Lund

Langt hen ad vejen må det kontante indhold af reformen dog først og fremmest forventes at være øget økonomisk pisk i form af omfattende forringelser af ydelser og vilkår for arbejdsmarkedets og samfundets svageste på førtidspension og i fleksjob

Henrik H. Lund

Introduktion: SRSF vil gerne sælge sin kommende reform af førtidspension og fleksjob som hjælp til samfundets svageste til at få det bedre og komme tilbage til arbejdsmarkedet.

Man vil tale om udvikling, behandling, bedre koordinering, større effektivitet og mindre bureaukrati. Langt hen ad vejen må det kontante indhold af reformen dog først og fremmest forventes at være øget økonomisk pisk i form af omfattende forringelser af ydelser og vilkår for arbejdsmarkedets og samfundets svageste på førtidspension og i fleksjob.

SRSF vil påberåbe sig et mål om at skaffe førtidspensionister tilbage på arbejdsmarkedet. Det er i sig selv sympatisk og rigtigt og der skal heller ikke herfra lyde nogen indvendinger mod, at man giver førtidspensionister og fleksjobbere flere tilbud om behandling. Tværtimod – flere tilbud vil være godt.

Der hvor kæden hopper af er, når SRSF indigneret afviser de nuværende ordninger med, at man her lader mennesker gå til spilde på passiv forsørgelse. Og med det som argument samtidig åbner op for kraftige nedsættelser af ydelserne for fremtidige førtidspensionister og fleksjobbere og for øget usikkerhed i form af midlertidige ydelser. For har mennesker i udviklingsforløb mm ikke brug for et liv på anstændige

leve- og indkomstvilkår, hvis de skal kæmpe sig tilbage til arbejdsmarkedet? Hvorfor ikke give behandlingstilbud på de nugældende ydelsesvilkår.

Man fristes til at spørge, om SRSF inderst inde ikke selv tror på de behandlingstilbud, som de ellers vil tale så meget og så højt om, siden det nok så kontante indhold af regelændringer er massive forringelser af ydelse og vilkår for fremtidige førtidspensionister og fleksjobbere – massiv brug af økonomisk pisk. En skepsis overfor løfterne om behandlingstilbud er desværre også velbegrundet.

Behandlingssystemerne er i forvejen økonomisk udsultede, navnlig i psykiatrien. Og især mange kandidater til førtidspension med psykiske lidelser har kroniske og alvorlige lidelser, som vil kræve langvarig og omfattende behandling. Skal psykiatrien og det sociale behandlingssystem til også at give sådanne behandlinger til yderligere mange personer i udviklingsforløb og fleksjob, vil det forudsætte tilførsel af økonomiske midler i betydeligt omfang.

MEN: Der er ringe udsigt til, at regeringen vil kunne afsætte de påkrævede midler til den betydelige oprustning af behandlingstilbuddene i psykiatrien, som er nødvendig for at sikre målet om at give førtidspensionister og fleksjobbere bedre helbred og funktion. Tværtimod vil SRSF i deres kommende 2020 plan skærpe besparelseskravene til kommuner og regioner – og tilmed også spare gennem reformen. SRSF vil så her komme med slagord om "bedre koordinering" og effektivisering og afbureaukratisering. Også disse bestræbelser skal bestemt hilses velkomne – det vil kun være godt, hvis noget af det lykkes og vi kan blive fri for noget af al VK's kontrolbureaukrati. Men det er intet mirakelmiddel og når man samtidig på grund af statsunderskuddene fortsætter med store krav om effektiviseringer og besparelser i kommuner og regioner, er det altså ikke troværdigt, hvis man vil lægge op til, at man på den

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV
www.kpnet.dk

måde kan hekse mange flere behandlingstilbud frem. Risikoen er at det ender med lappeløsninger og discounttilbud, som det er endt med i forbindelse med aktivering af sygedagpengemodtagere.

Også målet om, at førtidspensionister kan komme tilbage til arbejdsmarkedet er i sig selv godt. Der skal her ikke lyde nogen indvendinger i mod at gøre en indsats herfor. MEN: At gennemføre massive forringelser af ydelserne under midlertidig førtidspension og fleksjob for herigennem at presse folk ud på arbejdsmarkedet er ikke bare socialt skævt. Det er også udsigtsløst, for der er ikke større udsigt til jobs på arbejdsmarkedet med 170.000 ledige blandt dem, som normalt vil være arbejdsgivernes førstevalg.

Med ringe udsigt til reelle og kvalificerede behandlingstilbud og uden reel udsigt til jobs vil den reelle effekt af reformen være, at personer med ofte alvorlige psykiske lidelser og handicaps henvises til at tilvejebringe årevis på langt lavere ydelser end i dag og under stærkt belastende øget usikkerhed i midlertidige udviklingsforløb eller fleksjob. SRSF erstatter hermed nogle ordninger, som ikke er perfekte, men dog i det mindste i dag sikrer et tåleligt liv, med langt dårligere vilkår uden sikkerhed for at kunne komme ud af dem.

Det er ingen tilfældighed, at SRSF's forslag til regelændringer i høj grad vil ligge op ad VK's tidligere reformudspil. Det reelle og kontante indhold af SRSF's reform bliver nemlig som VK's så en spareøvelse, hvor vilkårene og ydelserne forringes i omfattende grad for kommende førtidspensionister og fleksjobbere og hvor der gennem nedsat refusion til kommunerne samtidig lægges et økonomisk pres, der uanset berettigelse vil gøre det endnu sværere at opnå fleksjob og førtidspension. SRSF fører på dette område – som i den økonomiske politik i øvrigt – overvejende borgerlig politik.

SRSF vil sætte sig selv på den moralske høje hest: VI vil ikke opgive fleksjobbere og førtidspensionister – VI vil hjælpe dem, så de i stedet kan få det bedre og komme tilbage på arbejdsmarkedet. Men det vil være tvivlsomt om der er dækning for plusordene og de gode hensigtserklæringer. Mennesker på førtidspension og i fleksjob er folk der i forvejen ligger ned med dårligt helbred og manglende erhvervsevne – effekten af reformen risikerer at blive at man træder på de, som i forvejen ligger ned.

Skyldes salgsretorikken om at tage hånd om de svage så ønsketænkning

eller er det spin, som skal få forringelserne til at glide ned? Desværre har en del af offentligheden tilsyneladende ladet sig forføre af den besnærende retorik om, at man vil hjælpe førtidspensionister og fleksjobbere. At borgerlige aviser gør det er ikke overraskende, men at faglige organisationer og eksperter også lader til at have købt dette billede af reformen som hjælp må overraske. Realiteterne er på trods af alle plusordene, at reformen i det væsentlige må forventes at medføre langtidsparkeering af arbejdsmarkedets og samfundets svageste på discountvilkår. Et samfund skal kendes på, hvordan det behandler sine svageste. Med det kriterium er og bliver den samlede dom over SRSF's kommende reform af førtidspension og fleksjob ikke positiv.

2,4 mio. mod EUs ACTA-aftale

2,4 millioner underskrifter mod ACTA-aftalen er afleveret til EU, hvor EU-domstolen skal se om den strider mod menneskerettigheder

2,4 millioner underskrifter er i dag blevet afleveret til EU imod ACTA-aftalen om piratkopiering, som er forhandlet på plads bag lukkede døre og som har fået massiv kritik.

”Det store problem med ACTA er, at aftalen medfører, at beskyttelsen af personlige oplysninger samt ytringsfriheden på internettet kan blive undermineret”, skrev Folkebevægelsen

Demonstration i Dublin mod ACTA

sens EU-parlamentariker Søren Søndergaard på sin blog i januar, hvor han også skrev:

”I de kommende måneder skal EU-parlamentet tage stilling til den nye ACTA-aftale. Den kan true ytringsfriheden på nettet og skal derfor have kamp til stregen”.

EU-parlamentet skulle egentlig have behandlet aftalen i juni. Men det bliver formentligt udskudt, da EU-Kommissionen nu har bedt EU-domstolen undersøge, om aftalen

er i strid med menneskerettighederne.

Folkebevægelsen mod EU

Surprise! Surprise!

Regeringens egne betalte jurister mener ikke, at finanspagten, der til evig tid binder Danmark til euroen og en nyliberal økonomisk politik, betyder suverænitetsafgivelse eller er i modstrid med grundloven. Så regeringen og europartierne kan med loven i hånd afvise en folkeafstemning. Men justitsministeriet lovkyndige har af princip aldrig ment, at EU betød suverænitetsafgivelse. Det var de samme, som mente, at den ulovlige krig mod Irak var i overensstemmelse med både FN og samme mishandlede grundlov.

KP

Ingen overraskelse fra Justitsministeriet

*Folkebevægelsen mod EU afviser at gøre juristeri til afgørende for, om der skal være en folkeafstemning.
- Vi opfordrer alle til at støtte vores underskriftsindsamling for en folkeafstemning*

Justitsministeriet har netop offentliggjort deres holdning til, hvorvidt der er suverænitetsafgivelse i forbindelse med en dansk tilslutning til EU's finanspagt – euro-traktaten. Ministeriet mener ikke, at der er tale om suverænitetsafgivelse. Derfor mener de ikke, at der behov for en folkeafstemning efter Grundlovens bestemmelser.

”Det var på ingen måde en overraskelse, at Justitsministeriet nåede til samme konklusion som regeringen. Det har de gjort i alt fra Tvind-sagen til Lissabon-traktaten, hvor der nu kører en sag ved danske domstole” udtaler Søren Søn-

Justitsminister Morten Bødskov (S)

dergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

”Det er dog helt uholdbart, at regeringen på den ene side siger, at denne traktat er af helt afgørende betydning for EU, men at man på den anden side, når det drejer sig om folkeafstemning, siger at den ikke har nogen betydning”, tilføjer Søren Søndergaard.

”Folkebevægelsen mod EU afviser at gøre juristeri til afgørende for, om der skal være en folkeafstemning. En politisk aftale kan være ligeså bindende som en juridisk. Dette er en bindende aftale, og derfor kræver vi Euro-traktaten sendt til folkeafstemning, og vi opfordrer alle til at støtte vores underskriftsindsamling for en folkeafstemning” siger Søren Søndergaard.

Styrk indsatsen for traktat-afstemning!

Folkebevægelsen har fået indsamlet over 6000 underskrifter de første tre uger på kravet om folkeafstemning om eurotraktaten (finanspagten)

Da Helle Thorning-Schmidt sagde ja til euro-traktaten, også kaldet finanspagten, på EU-topmødet den 30. januar, gik Folkebevægelsen mod EU straks i aktion for folkeafstemning om traktaten. En underskriftsindsamling blev søsat, inden statsministeren var hjemme igen. Organisationens lokale komiteer og en lang række medlemmer og venner har de sidste tre uger bestilt underskriftslistes, hvoraf mange er sendt tilbage i udfyldt stand til Folkebevægelsens sekretariat. Samtidigt har rigtig mange skrevet under online på organisationens hjemmeside.

- Vi har nu registreret langt over 6000 indsamlede underskrifter i sekretariatet, men der ligger utvivlsomt også mange helt eller delvist udfyldte underskriftslistes rundt om i landet. Frem til EU-topmødet den 1.-4. marts vil vi styrke indsatsen. Så vi sætter ikke tempoet ned. Tværtimod sætter vi alle kræfter ind – især under topmødet, hvor organisationen går på gaden rigtig

mange steder rundt om i landet med en ny aktuel folder til anledningen, oplyser Rina Ronja Kari, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Vi har sat et foreløbigt måltal på 11.067 underskrifter. Det skal gerne overskrides markant. Hvis vi samler 11.067 svarer det til 1 millioner underskrifter på EU-plan. Blandt traktat-tilhængerne er der mange, der fremhæver det såkaldte borgerinitiativ i Lissabon-traktaten, som betyder, at EU-Kommissionen angiveligt skal se på sagen, hvis en million borgere i EU-landene har skrevet under på et krav om det. Derfor bør traktat-tilhængerne vel også mene, at det gælder i Danmark og bør udløse folkeafstemning, siger Rina Ronja Kari og tilføjer:

- Vi opfordrer alle til at give en hånd med og indsende udfyldte underskriftslistes løbende og hurtigst muligt, så vi har overblik over, hvor langt vi er nået.

Sig fra! Sig nej! Stribevis af minusoverenskomster

I den seneste tid er der indgået stribevis af arbejdsgiver-overenskomster efter samme læst: Reallønsfald

Hvis der er nogen, der fandt på at betegne den kgl. socialdemokratiske fagbevægelse som 'verdens værste fagbevægelse' ville de ikke ramme helt forkert. Hvis en fagbevægelse defineres ved at kæmpe for lønstigninger, kortere arbejdstid og mod nyliberal politik til

fordel for de rige og på de manges bekostning, så finder man den ikke her.

Her accepteres reallønsfald uden nogen form for kamp. Fagbosserne hjælper kapitalisterne i deres offensiv mod arbejderne. De hjælper 'deres' regering med at gennemføre sit nyliberale program. Det er den barske sandhed. Og hvor resten af den socialdemokratiske/socialistiske fagbevægelse (EFS) i EU-landene protesterer mod den arbejderfjendske finanspagt, mener dansk LO at den er god og nødvendig.

LO-formand Harald Børsting kaldte

det store OK-forræderi med reallønstilbagegangen i aftalen mellem DI og CO-Industri 'et perspektivrigt forlig':

- Forliget ser rigtig godt ud. Jeg er bl.a. glad for de nye bestemmelser for seniorer. Det er et perspektivrigt gennembrud for aftale-systemet, at der nu åbnes op for, at folk får fleksibiliteten til at blive længere tid på arbejdsmarkedet. Fremtidens udfordringer taget i betragtning er det den slags kreativitet, der skal hjælpe til med at udvikle det danske arbejdsmarked,

Perspektivet er at folk kan blive længere på arbejdsmarkedet, så den sidste smule arbejdskraft presses ud af dem til fordel for kapital og stat.

Harald Børsting

Kvindernes internationale kampdag 8. marts i København

Kvindernes Internationale Kampdag 2012

**LIGEstilling
og LØNkamp**
– hvordan får vi ram på længabet?

Politisk debat
Rollator pop 'n rock
Suppekøkken

Mød op – gerne hele familien
torsdag d. 8. marts 2012 kl. 16.30-18.30
FOA – Fag og Arbejde, Staunings Plads 1-3, 1790 København V

Normallønsområdet: Reallønsfald

Et af de områder, hvor der er indgået forlig, er for de 50.000 chauffører, redere og lagerarbejdere på transportområdet. Normallønnen hæves med 1,85 pct., hvilket er lavere end inflationen: Reallønsfald.

Harald Børsting glædede sig:

– Jeg er meget tilfreds med, at vi nu har et gennembrud på normallønsområdet. Det understreger, at forhandlingerne på LO/DA-området skrider godt fremad, og at udgangspunktet for en samlet løsning er blevet styrket.

Disse gode takter fortsatte med et forlig mellem HK Handel og Dansk Erhverv, der fastlægger arbejdsvilkårene for 150.000 butiksansatte.

Parterne har aftalt en lønstigning på 1,35 kroner per time plus to gange 20 øre i anciennitetstillæg. De butiksansatte skulle have været oppe i nærheden af fire kroner for at holde trit med inflationen på omkring 2,5 procent. Reallønsfald igen!

LO lovede før forhandlingerne gik i gang at 'forsvare reallønnen'. Det har de gjort på desertør-maner.

Fagbevægelsens 'venstrefløj' har været total tavs om dette gigantforræderi. En Nej-kampagne er usynlig. Til

gengæld er folk rundt om på arbejdspladserne godt klar over, hvad der sker. De vil forhåbentlig omsætte det til Nej ved urafstemningerne.

Trepartsforhandlinger: Længere arbejdstid

Efter angrebene på reallønnen følger nu LO-fagbevægelsens 'kamp for højere arbejdstid' ved de kommende treparts-forhandlinger.

Lige siden Helle Thorning inviterede fagbevægelsen til disse forhandlinger i forbindelse med hendes store plan om at alle skulle arbejde en time mere om ugen, har LO-toppen trippet for at få lov til at komme med gode forslag om deres medlemmer skal arbejde mere. Og uanset Thorning for længst har droppet en ensidig satsning på 'at arbejde sig ud af krisen', og gennemfører massive nedskæringer, fyringer i den offentlige sektor, reform-tilbageskridt og højere afgifter, står fagtoppen klar med forslag til også at forlænge arbejdstiden. Det var, som Børsting sagde, perspektivet i forliget mellem DI og CO-Industri.

Et af de forslag, som fagtoppen løber i byen med, er at deltidsarbejdet i den offentlige sektor droppes. Det vil angiveligt skaffe 20.000 ekstra jobs, hvordan det regnestykke så ellers hænger sammen, når hver enkelt ansat skal arbejde mere.

Til gengæld vil det kræve et 'element af tvang', siger direktør i SFO og tdl. formand for Arbejdsmarkedskommisjonen Jørgen Søndergaard til Berlingske: *- I teorien er ideen god, men vi ved fra undersøgelser, at i praksis ønsker meget få at ændre på deres nuværende arbejdstid.*

Der forlyder ikke noget om, at LO-toppen stiller krav om, at det meget gratis arbejde i kommunerne skal forvandles til egentlige stillinger. I 2011 slog antallet af offentligt løntilskudsansatte sidste år alle rekorder med 38.581 personer. Det er sket, mens folkeskoler, sygehuse og kommunale forvaltninger fyrede en masse.

I Københavns Kommune arbejder næsten hver syvende af de 50.000 ansatte på løntilskudsordninger.

-ko

Fru Stockfleths oplevelse

Som handicapchauffør kører jeg med mange forskellige passagerer, der er hæmmet på hver deres måde. På mine faste vagter er det i langt overvejende grad unge mennesker fra 18 til 30 år, som har forskellige psykiske handicap. Det drejer sig blandt om autister, mongoler, ADHD'ere med mere. Stort set alle er samtidig ramt af fysiske handicap såsom taleretardering, bevægelseshæmmelse i mindre eller svær grad osv. Alle er utrolig søde og kærlige væsener, som er rare at omgås og derfor en fornøjelse at 'betjene'.

Det var derfor også med en vis spænding, da jeg en dag fik en anderledes arbejdsinstruks:

- Du skal kl. 16.30 hente fru Stockfleth på hendes kontor i indre by.

Min arbejdsleder fik mellem linjerne gjort mig opmærksom på, at opgaven krævede en vis konduite. Fru Stockfleth hørte til cremen af borgerskabet, ansat i det øvre af det centrale statsapparat i en yderst betroet stilling.

Hun var som cyklist kommet galt af sted, idet hun var blevet påkørt af en bilist, hvilket havde forårsaget en alvorlig knæskade. Hendes handicap betød, at hun havde købt sig til transport i hvert fald én gang om ugen – ellers arbejdede hun hjemmefra. Muligvis havde hun også betalt sig til en ekstraordinær service? I hvert fald skulle hun hentes på 3. sal i en opgang i City, hvor hendes kontor befandt sig. Hun var i perioden kørestolsbruger, men kunne godt gå med armstokke (tidligere kaldet krykker). På tredjesalen overlod hun – med sine korte og distancerende bemærkninger – sin stol til mig, mens hun tog elevatoren ned med armstokkene:

- Der er ikke plads til os begge i elevatoren.

Det var korrekt, men jeg kunne have ventet på, elevatoren var fri. Sådan skulle det ikke være. Jeg slog stolen sammen og bar den ned fra tredje. Ved ankomst til stueetagen

var køligheden intakt.

Hun blev liftet op i bussen, hvorefter hun selv indtog et almindeligt sæde – dog uden at ville benytte sikkerhedsselen.

- Det er på egen risiko og regning, tænkte jeg skadefro. Lovens lange arm overrækker nemlig den slags bødeforlæg til passageren selv, når man er fyldt 12 år – og det var fru Stockfleth med garanti.

Efter det første sving lød det køligt fra bussen:

- Hvor skal du hen?

Hun var tydeligt utilfreds med valg af rute. Jeg valgte gode miner til slet spil. Efterhånden som ruten mod det finere villakvarter nord for København blev tilbagelagt,

'blødte' hun langsomt op. Jeg vidste jo fra centralen, at hun var kommet til skade som cyklist, så vi havde jo en fælles interesse: cykling. Vi kom lidt ind på hendes fagområde, arbejdstid med mere, så når jeg kom lidt tæt på hendes tilværelse, benyttede jeg vendingen:

- Hvis jeg må være lidt indiskret, så ...

Det passede hende tydeligt, at jeg markerede en høflig respekt.

Turen endte med, at jeg måtte bære hendes stol op ad trappetrinnene til villaens indgangsdør, hvor jeg så måtte stille stolen ind i entreen:

- Nu har jeg jo sko på, så hvor mere præcis skal jeg stille den? spurgte jeg høfligt med henvisning til, at jeg var opmærksom på mine beskidte såler.

Jeg bemærkede, at hendes stramme ansigtstræk var tæt på at tilkendegive et lille og veltilfreds smil. Hun var tydeligvis meget fornøjet over den velopdragne chauffør – i en sådan grad, at jeg fornemmede, at hun overvejede lidt drikkepenge. Hendes vante rammer fik hende imidlertid hende til at genfinde sit eget 'jeg', og slangeskindspungen forblev i Guccitasken.

Reno

I den nye bog »Råberober«
præsenterer Anne Marie Helger
de sidste skrig inden for hendes
særlige blanding af pragtkostumer
og modmode. Her et uddrag

Rød splatklad

Af Anne Marie Helger

Billeder fra bogen
»Råberober« af fotograf
Thomas Cato

Det er min datter Johanne Helger Lund, der har designet og syet Rød Splatklad. Selve syarbejdet var nu ikke så stort. Hun købte powersuitet i en genbrugsbutik og fiksede det op til lejligheden med rød maling, pailletter og glimmer. Men splathatten var svær.

Dette Anders Fogh-look-a-like refererer selvfølgelig til dengang, hvor Lars Grenaa og Rune Eltard Sørensen kastede rød maling over statsmedister Anders Fogh Racemusen, ikke fordi de var nyttige idioter, men fordi Anders Fogh havde meldt os i krig med et land, som i hvert fald ikke havde gjort os noget, og som indtil da ikke havde anet, at der var noget, der hed Danmark. Det ved de nu!

»Du har blod på hænderne,« råbte de, og det synes jeg, at de havde og stadig har ret i. Men man må normalt ikke gå og kaste ting på folk. Det er ikke spor pacifistisk. Han kunne jo have fået maling i øjnene, statsmedisteren, og hvem ved, hvor galt det så kunne være gået – selv om det var økologisk.

Det splinterny, toptunede, Armani-erede jakkesæt blev i hvert fald ødelagt, og det forlyder, at der stadig er pletter at spore på den støvblå salonløber inde på Christiansborg.

Jeg havde bestilt Rød Splatklad hos datteren til en støttedemo for malerdrengene, da de blev løsladt fra fængslet. Anisette og Thomas var der. Familie og venner var samlet. Solen skinnede, og vi havde en ret så gemytlig modtagelse af de to modige malersvende. Jeg diverterede med min malersang med selvkomponeret melodi, og den er næsten imbecil i al sin rørende enkelthed:

*Mal som en gal og få det godt
Kør med klatten og se, hvor det bliver
flot
Du kan male dig til modet, du kan male
dig pynt*

*Du får terror ud af hovedet, bare se at få
begyndt
Hvis alt er trist og gråt, og du er gået i
stå,
så mal med noget rødt oven på et Fjogh
Mal som en gal, gi' habitten kulør
Gør honnør for det gode humør
Du skal ikke lade dig kue af de farveløses
bræk
Mal af hjertets røde lue, lige indtil de er
væk
Om du så havner bag lås og slå,
så pynter det med rødt på et kulsort
Fjogh*

Den nålestribe powersuit-nederdel er ikke helt min stil, selvom den langt er at foretrække for de nålestribe buksesæt, den såkaldte conferencepyjamas, som kvindelige ledere i dag er så vilde med at bære, for at man ikke et øjeblik skal være i tvivl om, at de er mindst lige så mandige og magtfuldkomne som mændene.

Jeg er mere til gulvlange skørter med sus i, men jakken går jeg tit med. Det hænder ikke sjældent, at jeg bliver råbt an af eksklusive haute couture-damer, som bare må vide, hvor jeg har den jakke fra. »Det er en ægte Anders Fogh-look-a-like.« »Gud, hvor sindssygt snydesmart. Den er dødraffineret!«

Ja, sådan kan man egentlig godt se på det. Krig er jo både sindssyg og noget dødeligt raffineret snyd. Men smart, det bliver den aldrig.

Uddrag fra bogen »Råberober« af Anne Marie Helger. Med fotofantasier i farver af Thomas Cato. 68 sider. Forlaget Biberkopf.

»Råberober« af Anne Marie Helger. Med fotofantasier i farver af Thomas Cato. 68 sider. Forlaget Biberkopf. Udkom 12.1.2012.

Forestillingen »Rå Rober« spiller på PH Cafeen fra den 16. januar til den 20. marts 2012

'Syriens Venner': Alliance for borgerkrig

Der kom tilsyneladende ikke en invasionskrig ud af mødet i Tunesien – men til gengæld støtte til borgerkrig

Krigs- og destabiliseringsalliancen 'Syriens Venner' består af imperialistmagterne USA og EU og de mest reaktionære regimer i Den arabiske Liga, hvor diktaturer som Saudi-Arabien og Qatar spiller en hovedrolle. For at skabe indtryk af, at denne ærkereaktionære forsamling støtter en demokratisk udvikling i Mellemøsten blev det første møde afholdt i Tunesien, det arabiske forårs fødeland. Det ledes nu af en islamisk regering, som anstrenger sig for at være på bedste fod med USA og de imperialistiske magter.

Demonstranter i gaderne i Tunis trængte næsten ind på mødestedet med slagord som 'Fjender af Syrien – venner af Israel' og 'Hillary Clinton: Skrub af!'

Tilsyneladende endte mødet uden dra-

matiske beslutninger om en imperialistisk aggression som i tilfældet med NATO-krigen mod Libyen. Det er der mange gode grunde til – herunder at opstanden, som fra starten har været manipuleret af Vesten og reaktionære arabiske magter ikke nyder bred folkelig støtte, og Assad-regimet har betydelig folkelig legitimitet. Desuden støttes Assad af Rusland, Kina og Iran – og et militært angreb i nogen form vil være meget risikabelt.

Derfor blev resultatet af mødet i sig selv ikke andet end en opfordring til Assad-regimet om ikke at angribe civile.

Saudi-Arabien forlod mødet fordi forsamlingen ikke ville levere våben til oprørerne – og lovede selv at blive ved med det.

Den amerikanske udenrigsminister Hillary Clinton har i et TV-interview måttet indrømme, at al Qaeda og islamiske fundamentalister er en del af den syriske opposition. Det gør hun med

Demonstranter i Tunis mod "Syriens Venner"

følgende ord:

- Vi har en meget farlig stribe af aktører i regionen, al Qaeda, Hamas og nogle, som helt sikkert er på vores terrorliste, som støtter – hævder at støtte oppositionen (i Syrien).

Destabilisering og langsom sønderslidning og ødelæggelse af det syriske samfund i et borgerkrigs-scenarie er også et brugbart scenarie for imperialisterne og de arabiske reaktionære, som ikke frygter al Qaeda, men de revolutionære arabiske folkemasser.

-lv

Washington og Syrien Af Robert Fisk

Fra Washington ser det her ud som Syriens 'Benghazi øjeblik'. Men ikke herfra. Prøv at se mod øst! Hvad ser Bashar dér? Et Iran der holder med ham, og et Irak der nægter at indføre sanktioner

Præsident Bashar al-Assad er ikke på vej til at gå af.

Ikke endnu. Måske ikke inden for et ganske langt tidsrum. Aviser i Mellemøsten er fyldt af historier om hvorvidt dette er eller ikke er Assads 'Benghazi øjeblik'. Disse artikler er næsten uden undtagelse skrevet fra Washington eller London eller Paris, men der er ikke mange i området der begriber hvordan vi i Vesten i den grad kan misforstå situationen.

Den gamle remse må gentages om og om igen: Ægypten var ikke Tunesien, Bahrain var ikke Ægypten, Yemen var ikke Bahrain, Libyen var ikke Yemen. Og Syrien er i den grad ikke Libyen.

Det er ikke svært at se hvordan det modsatte gør sig gældende i Vesten. Mængden af skræmmende Facebook-billeder fra Homs, og erklæringer fra den "Fri syriske Hær", og fru Clintons sukke, og den almindelige forundring over at Rusland kan være så blind over for syrernes lidelser – som om Amerika har været noget som helst andet end blindt over for palæstinenserne lidelser, fx. da over 1300 mennesker blev dræbt under Israels voldsomme angreb på Gaza – passer ikke sammen med virkelighedens verden.

Hvorfor skulle russerne bekymre sig for Homs? Har de bekymret sig for de døde i Tjetjenien?

Prøv at se på det fra den anden side. Ja, vi ved alle at Syriens efterretnings-tjeneste har begået overgreb på menneskerettighederne. Det gjorde de også i Libanon. Ja, vi ved alle at det er et regime der er i Damaskus, ikke en valgt regering. Ja, vi kender alle til korruption. Ja, vi har set ydmygelsen af FN i weekenden – men hvorfor fru Clinton skulle forvente at russerne ville slå hælene sammen og adlyde efter "no-fly-zonen" i Libyen er noget af et mysterium.

Omstyrtelse af den alawit-ledede regering i Syrien – hvad der i praksis er lig med et shia-styre – vil være et svært i hjertet på det shiitiske Iran. Og prøv

Robert Fisk er journalist, med base i Beirut.

nu at se på mellemøsten fra vinduerne i det massive præsidentpalads med udsigt over den gamle bydel i Damaskus. OK – Golfen har vendt sig mod Syrien.

OK – Tyrkiet har vendt sig mod Syrien (og samtidig tilbudt Bashar eksil i det gamle ottomanske imperium).

Men se så mod øst! Hvad ser Bashar dér? Det loyale Iran der holder med ham. Det loyale Irak – Irans nybagte bedste ven i den arabiske verden – som nægter at indføre sanktioner.

Dvs. at fra Afghanistans grænse til Middelhavet har Assad en lige linje af alliancer der i det mindste kan forebygge hans økonomiske sammenbrud.

Problemet er at Vesten har været så forblindet af historier og forelæsninger og tænketanknonsens om det skrækelige Iran og det troløse Irak og det onde Syrien og det skræmte Libanon, at det er næsten ude af stand til at zappe væk

fra disse bedrageriske billeder og se i øjnene at Assad ikke står alene. Dette være ikke sagt for at lovprise Assad eller støtte hans fortsatte magt. Men det er virkeligheden.

Tyrkerne hengav sig til en del pusten og stønnen à la Clinton, men fulgte ikke op på deres "sikkerhedsbælte" i det nordlige Syrien. Heller ikke kong Abdullah II fulgte op på den syriske oppositions krav om et jordansk "sikkerhedsbælte" i syd. Mærkværdigvis, gentager jeg, er det kun Israel der er forblevet tavst.

Så længe Syrien kan handle med Irak, kan det handle med Iran, og naturligvis kan det handle med Libanon. Shiaerne i Iran og det shiitiske flertal i Irak, og det shiitiske styre (men ikke flertal) i Syrien og shiaerne (den største befolkningsgruppe, men ikke flertallet) i Libanon vil være på Assads side, uanset hvor

modstræbende. Sådan er desværre de virkelige forhold i jernindustrien. Den skøre Gaddafi havde virkelige fjender med moderne våben og Nato. Assads fjender har Kalasjnikov og ikke noget Nato.

Assad har Damaskus og Aleppo, og det er vigtige byer. Hans ledende militære enheder er ikke gået over til oppositionen.

"Heltene" indbefatter også "skurke" – et faktum vi overså i Libyen, selv da "heltene" myrdede deres frafaldne hærledere og torterede fanger til døde. Nåh ja, og den kongelige flåde kunne lægge til i Benghazi. Den kan ikke lægge til i Tartus for dér er den russiske flåde stadig.

Oversat af Minna Skafte-Jensen for Valby for fred efter Information Clearing House

Udtalelse fra Irans Arbejdets Parti (Toufan) om De kriminelle, umenneskelige, krigsophidsende og ulovlige sanktioner mod Iran

Mandag den 23. januar 2012 besluttede udenrigsministrene fra de imperialistiske EU-lande i Bruxelles at udvide de økonomiske sanktioner mod Iran ved at gennemføre sanktioner mod den iranske centralbank og indefryse det iranske folks værdier i Europa. For at skade den iranske økonomi alvorligt, besluttede de at oprette en embargo mod eksport af den iranske olie til Europa.

At påtvinge økonomisk blokade og forårsage sult i Iran er handlinger, som er internationalt ulovlige og forbrydelser mod menneskeheden. Imperialisterne ønsker at påtvinge Iran og deres 'ondskabens akser' deres egne skumle intentioner om udplyndring og dominans ved at skabe et nyt Irak og en Gazastribe nr. 2. Ved at straffe Iran vil de imperialistiske lande give en lærestreg til alliancefri lande og lande, der ikke underlægger sig deres diktater.

Tidligere har imperialisterne forsøgt at retfærdiggøre deres forbrydelser ved at få vedtaget ulovlige resolutioner i FNs sikkerhedsråd. Men de gennemførte

sanktioner mod Iran uden nogen bemyndigelse fra FN. Sanktionerne er en sammensværgelse fra en bande internationale røvere mod en af FNs medlemsstater og imod FNs charter. USA's og EU's sanktioner mod Iran har ingen juridisk basis på internationalt plan. USA påtvinger beslutninger truffet i den amerikanske kongres på verdens lande og lader som om det er beslutninger truffet af det internationale sam-

fund. De ulovlige og tyranniske sanktioner mod Iran viser USA-imperialismens hegemonistiske og despotiske karakter.

Ruslands udenrigsminister Sergie Lavrov erklærede, at 'unilaterale handlinger er nyttesløse' og tilføjede, at der ikke var grund til at træffe beslutninger ud over den kollektive beslutning i FNs sikkerhedsråd. Viceudenrigsministeren fra Israels racistiske regering Danny Ajalon hævdede i et presseinterview, at 'Disse sanktioner har formindsket krigsfaren'. Catherine Ashton, ansvarlig for EU's internationale forbindelser, og Sveriges udenrigsminister Carl Bildt hævdede efter mødet, at grundlaget for deres arbejde var at appellere til diplomati og forhandling!

Imperialistmagterne lyver åbenlyst, når de påstår, at de anerkender Irans legale og ubestridelige ret til at berige uran. Det er en kendsgerning, at de har monopol på at producere atomenergi. Anerkendelsen af Irans ret til at fremstille atomenergi er at bryde det imperialisti-

ske monopol. I en bedragerisk psykologisk krig advarer stormagterne verden mod Irans atombombe, men de har ikke afsløret nogen som helst dokumentation af denne bombes eksistens. Den tyske udenrigsminister Guido Westerwelle erklærede skamløst, at *"Selv muligheden for et atombevæbnet Iran vil få vidtrækkende negative konsekvenser langt ud over Golf-regionen. Det er derfor ikke acceptabelt."*

Den ikke-eksisterende iranske atombombe ødelægger hele klodens sikkerhed, mens mange hundreder af kendte og hemmelige sprænghoveder i amerikanske, britiske, franske og israelske krigsmageres hænder ikke er farlige for verdens sikkerhed! Tilsyneladende findes der altså gode og dårlige atombomber! Argumenterne fra imperialistmagternes repræsentanter er voldsomme, truende og kvalmende.

De økonomiske sanktioners historie viser, at det er almindelige mennesker i de lande, som er blevet underlagt sanktioner, der lider mest som følge af dem. I Iran vokser inflationen hastigt, mangel på medicin og medicinsk udstyr er allerede mærkbar, og især patienter med hjerteproblemer er under angreb, fordi virksomhederne, der producerer udstyr er underlagt de amerikanske sanktioner og kan ikke eksportere deres produkter til Iran. Dette er ikke et spørgsmål for imperialistmagterne.

Det er ikke vigtigt for den amerikanske præsident Obama og hans iranske allierede, om millioner af mennesker bliver slagtet i krigen. Desuden giver sanktionerne mod Iran myndighederne i Den islamiske Republik en undskyldning

for at øge undertrykkelsen af de anti-imperialistiske og demokratiske kræfter i Iran.

Imperialistmagterne tror, at hvis deres sanktioner bevirker udbredt sult i Iran, vil folket rejse sig og installere et vestligt marionetregime. Dette er en fejlagtig kalkulation, for Irans historie viser, at det iranske folk altid har nægtet at underkaste sig kræfter, der er allierede med udenlandske imperialistmagter. De iranske masser nærer ikke andre følelser end foragt og had mod købte lakajer, spioner og mod dem, som gennemfører terroraktioner i Iran.

Fakta er, at imperialisternes aktioner mod Iran ikke handler om at eliminere den iranske atombombe. En sådan bombe eksisterer ikke. Iran indtager en geopolitisk nøgleposition i Mellemøsten og befinder sig i centrum for indviklede globale modsætninger. At kontrollere Iran betyder at kontrollere en hel strategisk region med enorme energiressourcer, som USA ønsker at plyndre i årtier. Hormuz-strædet er en ventil for olieeksport til de fire verdenshjørner. De amerikanske imperialister vil have kontrol med denne ventil. Tilstedeværelsen af amerikanske styrker i regionen er en trussel mod verdens sikkerhed og er i særdeleshed en trussel mod den mellemøstlige sikkerhed. Propagandaen om iranske atomvåben, som ikke eksisterer, er en retfærdiggørelse af aggression mod Iran og for herredømme over regionen, og Den islamiske Republiks kapitulation over for imperialismens krav vil ikke ændre imperialisternes natur, der forfølger deres mål om dominans.

Irans Arbejdets Parti (Toufan) mener, at de økonomiske sanktioner mod Iran rammer masserne og er umenneskelige. Vi holder imperialisterne, især de amerikanske imperialister, ansvarlige for de lidelser og den nød, disse sanktioner vil bevirke. Sanktionerne mod Iran er ulovlige, krigsophidsende og kan ikke retfærdiggøres. Vores parti fordømmer kraftigt de imperialistiske sanktioner, embargoer, og trusler mod de iranske masser. Vi tror, at alle progressive, menneskekærlige og patriotiske iranere må gå imod sanktionerne og imod de imperialistiske og zionistiske krigstrusler, og må trække en skarp skillelinje for at afgrænse mellem folket og dets fjender.

Regimet i Den islamiske Republik Iran er et reaktionært og mafiaagtigt kapitalistisk regime. Det iranske regime har mistet al legitimitet, og det overvældende flertal af de iranske masser er lede ved regimet. Opgaven med at omstyrte dette regime hviler på de iranske massers skuldre. Et regimeskifte foranlediget af invaderende imperialiststyrker vil have til formål at kolonisere landet og plyndre nationens ressourcer. Imperialistmagterne har aldrig støttet og vil aldrig støtte de frihedselskende og demokratiske kræfter noget steds i verden. Deres snak om frihed og menneskerettigheder er bare røgslør for deres kriminelle handlinger, og Irak, Libyen, Jugoslavien, Afghanistan ... bevidner dette. Der står hykleri på deres pande.

Irans Arbejdets Parti (Toufan)

23. januar 2012

Tortur og drab på fanger i Libyen ude af kontrol

Af Amnesty International

*Amnestys researchere
afslører tortur og
mishandling i det nye
Libyens fængsler*

I morges tog de mig ovenpå for at afhøre mig. Fem mænd i almindeligt tøj skiftedes til at slå og piske mig. De

hængte mig i anklerne fra toppen af en dør i en time, mens de slog og sparkede".

Vidnesbyrdet kommer fra en af de indsatte i et libysk fængsel, som Amnestys researcher netop har besøgt. I fængslerne i Tripoli, Misrata og Gheryan kan indsatte fremvise friske sår og mærker efter tortur. De har åbne sår i hovedet, på arme, ben og over ryggen.

En del fanger er allerede døde af deres kvæstelser.

"Efter alle løfterne om at få styr på fængslerne er det gruopvækkende at se, der intet fremskridt er sket for at få standset torturen", siger Donatella Rovera, Amnesty Internationals senior researcher, som netop nu befinder sig i Libyen.

Hun har talt med indsatte, både liby-

ere og udlændinge fra det sydlige Afrika, som har oplevet at blive fastspændt i akavede stillinger, slået i timevis med piske, ledninger, plasticslanger, kæder og kæppe og stødt med elektriske kabler og strømpistoler.

”Mange af de indsatte har fortalt om deres oplevelser til os, men andre er så bange, for at torturen skal fortsætte, at de ikke tør sige noget”, fortæller Donatella Rovera. Hun beskriver Libyens politi og retssystem som fortsat dysfunktionelt i store dele af landet.

Lokale militser regerer

I mange tilfælde bliver fangerne bragt ind af lokale, autonome militsfolk, hvorefter politiet fortsætter afhøring og mishandling i de officielt anerkendte fængsler. I Misrata bliver indsatte tortureret under afhøringerne af det Nationale Militære sikkerhedskorps (Amn al-Jaysh Al watan) og i de væbnede styrkers hovedkvarter.

Fangerne holdes fængslet uden advokatbistand, og torturen har angiveligt fået mange til at tilstå forbrydelser, de ikke har begået.

Siden maj har Amnesty påtalt de libyske myndigheders manglende evne til at effektivt undersøge torturtilfælde og mistænkelige dødsfald blandt indsatte. Indtil videre har de ansvarlige magthavere fuldstændig svigtet med hensyn til at forhindre tortur og anden mishandling af indsatte eller holde folk ansvarlige for disse overgreb, siger Amnestys researchere nu.

”Vi undervurderer ikke den udfordring, det er for de libyske overgangsmyndigheder at få kontrol med de mange bevæbnede militser i landet. Men vi mangler at de se dem gøre noget for at standse torturen. I processen med at skabe et nyt Libyen, der bygger på respekten for menneskerettigheder, kan det problem ikke skubbes nederst i bunken”.

Amnesty opfordrer indtrængende de libyske myndigheder til at:

- Lukke alle uofficielle fængsler og etablere et system, som sikrer fuld kontrol med fængselsprocedurer og praksis.
- Straks iværksætte undersøgelser af alle kendte eller rapporterede torturtilfælde og overgreb samt fjerne de formodede ansvarlige fra alle positioner, der har med indsatte at gøre. Hvor muligt skal man føre retfærdige retssager mod de skyldige.
- Sikre alle indsatte adgang til advokatbistand.
- Sikre indsatte regelmæssige lægeundersøgelser og dokumentation for de skader, de er blevet påført under torturen.

I oktober 2011 udgav Amnesty International rapporten ”Detention abuses staining the new Libya”.

Nyt EU-fifleri, nu om Finanspagten og grundloven

Af Bjørn Elmquist

Det er jo ikke ligefrem en ”kioskba-sker”, at justitsministeriet nu giver regeringen medhold i udsagnet om, at der ikke er noget i EU’s Finanspagt, som efter grundloven nødvendiggør en folkeafstemning om dansk tiltræden.

Man kunne jo forledes til at antage, at regeringens hast med for flere måneder siden straks at fremsætte lige præcis det udsagn, længe inden justitsministeriets jurister overhovedet havde haft lejlighed til at analysere indholdet, var så at sige formålsbestemt. Med andre ord: så vidste regeringens embedsmænd, hvad de havde at forholde sig til.

Nu må vi jo så allesammen til at studere justitsministeriets analyse og konklusion nærmere. Det, jeg allerede har ”kastet mig over”, er spørgsmålet om de ”varige og bindende bestemmelser, helst i forfatningen, eller på anden måde, der sikrer, at de (forpligtelserne til at undgå for store underskud) fuldt ud overholdes og efterleves gennem hele den nationale budgetproces.” (Citat fra Finanspagtens artikel 3.)

Justitsministeriet skriver derom i sit notat (side 17), at det er oplyst, ”at bestemmelserne i Finanspagtens artikel

3, stk. 1, vil blive gennemført i en kommende (dansk) budgetlov, som vil indeholde krav til de årlige finanslove. Desuden er det oplyst, at det er hensigten, at den kommende budgetlov vil bygge på et bredt politisk forlig mellem politiske partier i Folketinget.”

Notatets konklusionen er derefter, at grundlovens bestemmelser om suverænitetsafgivelse ikke kommer i spil. Det hele klares på nationalt plan.

Keine Hexerei...

Kendsgerningen er imidlertid, at den skitserede ordning til gennemførelse af dansk deltagelse i Finanspagten ikke bliver af en sådan karakter, at underskudsbegrænsningsforpligtelsen i Danmark bliver bindende for Folketinget, og slet ikke får forfatningskarakter.

Der er således ingen, hverken danske eller EU-myndigheder, som vil kunne protestere over for domstolene, her eller i Luxembourg, hvor EF-domstolen jo har til huse, og dér påstå misligholdelse af forpligtelsen, hvis et simpelt flertal i Folketinget måtte gå hen senere igen og ændre den pågældende budgetlov vedtaget med et stort flertal.

Domstolene ville naturligvis heller ikke kunne gennemtvinge en evt. indsigelse om, at det, som ”et bredt politisk flertal” havde vedtaget, så blev ændret ved en lov vedtaget

Bjørn Elmquist

helt i overensstemmelse med den i grundloven beskrevne procedure af et enkelt eller simpelt flertal.

Jeg har selv i mine næsten 15 år i Folketinget stemt for love sammen med hele resten af Folketinget, som så senere hen er blevet ændret af et flertal på bare én stemme. Der findes nemlig ingen mellemting rent juridisk mellem en almindelig lov og grundloven. Ikke i Danmark.

Det korte af det lange er, at vi her overværer endnu et ”fifleri af rang” i forhold til vores EU-medlemsskab.

Hvor er det beskæmmende, at Danmark på den måde på skrømt er med, ja som formandsland går i spidsen... når vi i realiteten snyder i den grad på vægten....

Ny tysk præsident: Gauck og hans tilknytning til ultrahøjre Af Arbeit-Zukunft

De to seneste tyske præsidenter, udpeget af Angela Merkel, har måttet forlade embedet i skam. Den tidligere IMF-præsident Horst Köhler (2004-2010) måtte med øjeblikkelig virkning forlade posten, da han erklærede at Tyskland var i krig for sine økonomiske interesser. Den seneste Christian Wulff sad i halvdandet år før han måtte trække sig til korrupsionsanklager.

Men den ny kandidat, den antikommunistiske præst Joachim Gauck har tilknytning til det yderste højre, skriver Arbeit-Zukunft, de tyske marxist-leninisters blad. Gauck var præst i DDR og efter murens fald inspektør for Stasi-arkiverne. Ved præsidentvalget i 2010 var han oppositionens (SPD og Bündnis 90/Die Grünen) kandidat.

Joachim Gauck skal tiltræde som ny forbundspræsident for at genoprette embedets værdighed og forsvare frihed og demokrati. Det påstår i det mindste SPD, de Grønne, FDP og CDU/CSU.

Imod hans kandidatur fremføres imidlertid nogle forhold. F.eks. hans skarpe kritik af fremskridtsvenlige

bevægelser, som protesten mod Stuttgart21 eller Occupy-bevægelsen. Han angribes også for at rose Hr. Sarrazins racistiske teser som 'modige' (SPD-politikeren og Treuhand-administrator Thilo Sarrazin vakte heftige protester i 2009 med en række dybt fremmedfjendtlige udtalelser, KP).

Skandalen stikker dog meget dybere. Gauck har i årevis haft kontakt til ultrahøjrescenen!

Gauck er som foredragsholder aktiv i den såkaldte Veldensteiner-kreds. Navnet udspringer af det første møde i denne 'strålende' kreds på Burg Veldenstein (Valdenstein-slottet), som under naziregimet tilhørte familien Hermann Göring.

I deres egen fremstilling hedder det: "Som sted for videnskabelig diskussion vil kredsen fremme den sammenlignende ekstremisme-forskning. Dette formål forbinder vi med et engagement for den demokratiske retsstat."

I denne kreds sidestilles nazister og venstreorienterede, da disse angiveligt udbreder nye totalitarisme-teorier.

Kredsen er blevet bekendt for sin bagatellisering af højreradikal agitation og skarpe antikommunisme. Her er Gauck velset.

Sammen med ham i kredsen arbejder,

ifølge Wikipedia, Stéphane Courtois, der bl.a. er medudgiver af "Kommunistens Sortbog - Undertrykkelse, Forbrydelse og Terror", Hubertus

Joachim Gauck

Knabe, tysk historiker og direktør for mindestedet Berlin-Hohenschönhausen, Gerd Koenen, tidl. SDS i dag kæmpende antikommunist, Konrad Löw, jurist og politolog. kendt for at bagatelisere antisemitisme og naziregimet, Ernst Nolte, historiker, som i den såkaldte historikerstrid påstod, at KZ-lejrene og holocaust var en reaktion på Gulag'erne i Sovjetunionen, og derved skulle Sovjetunionen være skyld i mordene på jøderne under naziregimet!

Medarbejder i Veldensteiner-kredsen er også Helmuth Roewer, tidligere præsident for Thüringens efterretningsvæsen, der er blevet kendt som protektor og fremmer af højreradikale grupper (jf. de såkaldte Kebab-mord, KP). I hans embedsperiode blev den fascistiske terrorgruppe NSU bygget op under efterretningsvæsenets beskyttende vinger og kunne begå sine mord. Roewer udgiver også bøger på det kendte højreforlag Ares.

Bernd Rabehl, ligeledes aktiv som foredragsholder i Valdensteiner-kredsen, sætter kronen på værket. Han var engang medlem af i SDS. Ifølge Wikipedia forhindrede han en udarbejdelse af nazihistorien i SDS. Allerede dengang udbredte han nationalistiske positioner under dække af 'venstrekritik'.

I 1998 trådte han åbent frem for studenterforbundet Danubia i München.

I sin tale erklærede han: "Dette problem om dominans og opløsning af en national eller bymæssig kultur bør ikke blive et tema i Tyskland". Kort tid derefter talte han om en 'Auschwitz-kølle', som svinges mod Tyskland. Stadigt oftere kom han hos NPD og DVU. I 2009 kandiderede han slutteligt for NPD og DVU mod Wulff og Gauck ved forbundspræsidentvalget. Kort inden valget trak han sit kandidatur tilbage, men erklærede: "Da NPD og DVU

EU straffer Ungarn for budgetoverskridelse

EU-kommissionen vil skære mere end 3 milliarder kr. i Ungarns EU-penge, fordi landet ikke overholder budgetkravene

EU-Kommissionen vil fratage Ungarn 3,7 milliarder kroner i støtte som straf for, at landet ikke overholder EU's budgetkrav.

Det fremgår af en indkaldelse til pressemøde efter kommissionens ugentlige møde i Bruxelles. På pressemødet vil økonomikommissær Olli

Rehn og kommissær for EU's regionspolitik, Johannes Hahn, gøre nærmere rede for skridtet.

I januar kritiserede kommissionen den ungarske regering for ikke at have holdt sit budgetunderskud under de tre procent af bruttonationalproduktet (BNP), der er et krav i EU's nye budgetregler.

Eurolande kan straffes direkte for at bryde reglerne. Mens Ungarn, der står uden for euroen, ifølge kommissionen i stedet skal straffes ved at miste støtte fra EU's strukturfonde.

Brink, Fagbevægelsen mod Unionen,

opfordrede mig til at kandidere til embedet som forbundspræsident, tøvede jeg længe: Jeg frygtede chikane og mediekampagner. Efter 1989 har republikken vist sig ufri, hensynsløs og voldelig. Retten til en fri mening tages der ikke vare om og mange klager over tab af ret og rettigheder i dette land bliver imødegået med fascismeanklager. For ikke at flygte ind i tavshed eller en stum opportunistisme tog jeg endelig mod tilbuddet fra de to 'outsiderpartier'. Desuden var det vigtigt, at en tidligere 'østtysker' bejlede til dette embede."

I øvrigt beholdt Rabehl indtil pensioneringen sin lærerstilling ved Berlins frie Universitet.

Og med sådanne skikkelser forsværer Joachim Gauck, der nu vil være forbundspræsident, den 'demokratiske retsstat'. Findes der ikke et ordsprog, som lyder: 'Sig mig, hvem du omgås, og jeg siger dig, hvem du er?' Det er åbenlyst, at Gaucks kontakter til ultrahøjre går langt ud over enhver tålelig målestok. Dermed er det også klart, hans lovprisning af Sarrazins mod ikke kun var et enkeltstående sidespring, som massemedierne forsøger at fremstille det for at vaske den brune plet fra Gaucks hvide vest væk. Gauck bevæger sig ugeneret i sådanne kredse, selv når de er endnu mere åbent højreradikale, antisemitiske, fremmedfjendtlige og racistiske end Sarrazin.

Kun på et punkt må man give SPD, de Grønne, FDP og CDU/CSU ret. En sådan person passer godt til denne stat, der gennem efterretningstjenesten holder hånden over nynazister, som støtter 'fordrevne' tyskere og deres organisationers radikale virksomhed med store summer, og finansierer NPD med millionbeløb. Jo, Gauck er en 'værdig' repræsentant for dette system.

Alle, som i dette land går ind for solidaritet, fremskridt, antifascisme, for arbejderne og de offentligt ansattes interesser, må imidlertid af al magt kæmpe mod en sådan rektionens præsident.

**Vi kræver:
Gauck skal ikke vælges
til forbundspræsident!**

Kammerater

Alt for længe har jeg ventet på revolutionen

Den blev indbudt men kom ikke på besøg

Meldte heller ikke afbud

Blev bare væk

Som om den skyede Danmark som pesten

Vi kunne ellers godt kunnet bruge en revolution her til lands

Et rask lille rødvinsskup

Hvordan det skal udføres ved jeg ikke

*Men jeg melder mig under fanerne om så revolutionen genlyder i
gaderne en frostklar nat klokken to*

*Lad os ikke vente til månen er gået ned bag affaldsbjergene og de
vanartede unger der samler dåser i vejkanterne
er blevet voldelige voksne*

Lad os lave revolution

Hellere i dag end i morgen

*Sammen storme rådhuset og førerbunkeren overfor
rutebilstationen og rasere velhavervillakvarterene
og sætte ild til deres biler og mobiler
og klynge direktørerne op i flagstangen søndag eftermiddag*

Vi maler de hvide striber i flaget over

Sender kongehuset med skoleskibet Danmark uden apanage

*Nedlægger militæret og gør op med Tidehvervpræsterne
en gang for alle*

*Mens vi venter på kontrarevolutionen
som uundgåeligt må komme*

Om ikke i dag så i morgen

Tomas Dalgaard
februar 2012

Kapitalens reservearbejdskraft

Af Kommunistisk platform, Norge

I Norge fortsætter den store kamp mod at blive påtvunget EU's vikarbureaudirektiv, som pr. automatik gælder i EU-landet Danmark

Borgerskabet vil tryne arbejderkvinderne!

Kampen om vikarbureaudirektivet spidser til. AP's (*det norske socialdemokrati Arbejderpartiet*) top presses hårdt af en samlet fagbevægelse, som kræver at regeringen bruger forbeholdsrätten mod, at direktivet bliver norsk lov.

Også koalitionspartnerne SV og SP anbefaler et veto, og det samme gør en række af Arbejderpartiets egne lokalafdelinger. Dermed er den socialdemokratiske elite havnet i en klemme. De bliver nødt til at alliere sig med åbent arbejderfjendtlige partier som Højre, hvis de skal klare at få direktivet gennemtvunget, før snebolden i deres eget

parti ruller for langt.

NHO (*Norge største arbejdsgiverorganisation Næringslivets Hovedorganisation*) har været oprigtige nok til at slå fast, at vikarbureaudirektivet tjener arbejdsgivernes interesser. De fleste forbundspampere i LO er presset af deres egen basis og tillidsmandslaget til at sige nej, og Roar Flåthen (*formand for norsk LO*) har ikke andet valg end at fremme sekretariatets syn, hvor lidet han og Jens Stoltenberg end bryder sig om det..

Et stadig mere råt arbejdsliv

Vikarbureaudirektivet handler om kapitalens behov for mest mulig fleksibel arbejdskraft med færrest mulig rettigheder. Dette er nedfældet i Lissabon-traktaten, og arbejdsgiverne i NHO jubler over udsigterne til at arbejdsmiljøloven vil blive udhulet som følge af direktivet.

Formålet er udtalt i direktivet: '*at udvikle fleksible former for arbejde*'. Det nedtones i regeringens høringsnotat, men vi kan allerede nu se konturerne af et arbejdsliv, hvor vi er tvunget til at arbejde mere end 100 % via flere mindre stillinger, for at få enderne til at mødes i et samfund, som lægger stadig flere afgifter på almindeligt forbrug – hvad der i særlig grad rammer arbejdsfolk.

Regeringens bogstaveligt talt vikarierende argumenter, at direktivet skal sikre

'ligebehandling' af vikarer. Det er der ingen, der er imod. Pointen er, at ligebehandling i kapitalens øjne indebærer en mere splittet arbejdsstyrke, og mindre og færre klubber og foreninger, som evner at stå imod kapitalens angreb, og betyder en normalisering af deltid og tilfældige ansættelser.

Ingen kvindekamp uden klassekamp!

Arbejderkvinderne i norsk arbejdsliv er særlig udsat for skalten og valten. Det er især dem, der skal fylde op 'efter behov', når kapital, kommune og stat vil undgå lønforpligtelser og faste stillinger.

Kvinder udgør halvdelen af de ansatte i vikarbureauerne. Det er ikke sært, når vi ved, at 43 procent af kvinderne arbejder deltids. For mange er der tale om en højst ufrivillig deltid, hvor de måske må kombinere mange job med latterlige små stillingsbrøker for at få hverdagen til at løbe rundt.

Vikarbureaudirektivet er en videreføring af angrebene imod vore rettigheder, som startede for alvor i 90'erne. I 1999 vedtog Stortinget at ophæve det daværende forbud mod leje og udlejning af arbejdskraft og mod privat arbejdsformidling. Også dette skete som følge af EU (af EØS aftalen): EF-domstolen afgjorde i 1997, at statsmonopol på arbejdsformidling var i strid med EU-traktatens bestemmelse om arbejdskraftens fri bevægelighed..

Vi kræver forbud mod privat arbejdsudlejning. Vi har tallose eksempler på, at vikarer kun bliver brugt til at underbyde fastansatte, både når det gælder løn- og arbejdsvilkår, ikke mindst i privatiserede og konkurrenceudsatte omsorgsvirksomheder. Med vikarbureaudirektivet lægger vi arbejdslivet vidt åbent for EU-domstolens afgørelser, og den dømmer på kapitalens præmisser - ud fra EU-traktaterne.

Kampen imod vikarbureaudirektivet kan og skal vindes!

DUK DIG IKKE - DUK OP!

BEKÆMP DEN FASCISTISKE TERROR

Mandag den 16. marts 1992 sprang en bombe i Internationale Socialisters (IS) kontor i Søllerødgade 33 på Nørrebro. 29-årige Henrik Christensen, som var på IS-kontoret den dag, blev dræbt af bomben. Gerningsmændene blev aldrig fundet, men alt tyder på, at de kom fra det opblomstrende nynazistiske miljø.

Det er nu tyve år siden, men truslerne fra den yderste højrefløj er stadig til at tage og føle på. Derfor arrangerer Antiracistisk Netværk demonstration den 16. marts 2012 klokken 17.00 fra Blågårds Plads. Demonstrationen går til Søllerødgade og slutter derefter på Sankt Hans Torv.

16marts.dk

Mindeord

Modstandsmanden Per Mortensen

Så kom meddelelsen om, at modstandsmanden og BOPA-sabotøren Per Mortensen døde fredag den 17. februar efter længere tids sygdom.

Per Mortensen var født i 1924. Han var i 1943 lærling på B&W's maskinfabrik, der fremstillede ubådmotorer og skibe til den tyske "Værnemagt", da han blev tilknyttet BOPA, den nok vigtigste af de danske sabotørgrupper.

I de følgende år deltog han i nogle af BOPA's største sabotageaktioner, blandt andet den væbnede aktion mod radiofabrikken Always i maj 1945. Denne aktion fortalte han om i kortfilmen **'Bomben i Boyesgade'** fra 2011.

Efter besættelsen blev han uddannet som officer, senere som ingeniør og var lærer på Teknikum. Men krigen slap ham aldrig, og med 'Sabotørerne', som udkom på Tiderne Skifter i 1978, indledte han en ret så omfattende skribentvirksomhed med en stribe vel-skrevne 'bøger om soldater og sabotører', som han kaldte det.

På DKP/MLs Nexø Forlag, der bl.a. publicerede arbejderpoesi, erindringer

fra modstands- og klassekampen i Danmark og revolutionær musik med f.eks. Savage Rose, udgav han i begyndelsen af 90'erne 'Sprængstof', 'Himelfartskommando' og 'Ung – den gang der var krig'.

Senere udsendte han endnu en række titler, fortrinsvis på eget forlag.

I en periode var Per Mortensen næstformand for Aktive Modstandsfolk, en post, der på andre tidspunkter beklædtes af legender som BOPA's navnkundige Spræng-Schmidt, og Leif Larsen,

søn af BOPAs stifter Eigil Larsen.

Han var til det sidste aktiv i at sprede viden om besættelsen og modstandskampen, ikke mindst rettet til nye generationer, og med brug af nye medier som lydbøger og videoer på forlaget **Bopafilm**.

I 2010 indledte han et samarbejde med mediesyndikatet Monsun og blev fast blogger på Modkraft, hvor han udfoldede sig efter formelen 'Rød blok og Enhedslisten er håbet. Valget kan blive starten på en ny tid'. Støtten til Enhedslisten fik paradoksalt nok den gamle soldat og krigsmodstander til at betegne Enhedslistens ja til en ny krig mod Libyen som 'af flere grunde meget fornuftigt'.

Forfatterskabet var selvfølgelig inspireret af hans egne oplevelser i et besat land. Og ikke mindst hans bøger vil blive stående som et vigtigt bidrag til viden om og forståelse af modstandskampen.

Klaus Riis

APK København inviterer til

Offentligt møde

Torsdag den 22. marts kl. 19-22

Vesterbro Kulturhus

Lyrskovgade 4, lokale 5

Arbejderpartiet Kommunisterne afholder i løbet af foråret sin 5. kongressiden partistiftelsen i 2000. En række vigtige temaer vil blive taget op på offentlige møder.

På dette møde behandles

Socialismen og vejen dertil

Den imperialistiske verdensorden kan og vil aldrig kunne opfylde menneskeheden behov og håb og drømme for fremtiden, Tværtimod. Millioner af mennesker sult, børnearbejde og umenneskelig slid i nærmest slaverilignende forhold er dagens voksende uorden. Krig, sult og nød er konsekvensen af den gældende politik og samfundsorden.

Socialismen er alternativet, men på hvilken måde.

Og - hvordan når vi dertil?

Forskellige indlæg på mødet vil belyse disse spørgsmål.

Der vil blive god tid til diskussion. Gratis adgang.

Århus for Mangfoldighed er et initiativ der vil markere at den højre ekstreme gruppe English Defence League ikke er velkomne. Der indkaldes til demonstration lørdag den 31. marts i Århus.

Danmark bør følge det irske eksempel

Irland skal afholde folkeafstemning om euro-traktaten. Folkebevægelsen mod EU opfordrer regeringen til at følge det irske eksempel

Den irske Taoiseach (statsminister) Enda Kenny har meddelt, at det irske folk skal stemme om euro-traktaten (EU's finanspagt).

- Når Irlands regering modvilligt når til den konklusion, at der skal være folkeafstemning om euro-traktaten, så er der fordi der er et markant politisk og juridisk indhold i euro-traktaten. Danmarks regering bør følge det gode irske eksempel og sende traktaten til folkeafstemning, udtaler Søren Søndergaard, medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU

- Der står klart og tydeligt i euro-traktaten, at budgetreglerne skal gælde "i form af bindende og varige bestemmelser, helst i forfatningen". I Folkebevægelsen mod EU mener vi derfor, at der på trods af, hvad regeringens jurister siger, ikke er noget at raffe om. Der er tale om suverænitetsafgivelse og befolkningen skal have det sidste ord, tilføjer Johanne L. Kristiansen, der er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Tillykke til Grønland med 30-året for EF-nej

Det er i dag 30 år siden, at Grønland stemte nej til et fortsat medlemskab af EF. Derefter forhandlede Danmark med de andre EF-lande om den grønlandske udtræden, og den 1. februar 1985 trådte Grønland ud af EF/EU.

- Folkebevægelsen mod EU ønsker Grønland stort tillykke med 30-året for det grønlandske nej til EF. Folkeafstemningsresultatet var en sejr for folkestyret og den grønlandske økonomi. Grønland har desuden vist, at der er et liv uden for unionen, og at et nej til EU ikke betyder, at man bliver isoleret. Det takker vi for og vi glæder os til, at alle dele af rigsfællesskabet en dag kommer ud af EU!, udtaler Rina Ronja Kari, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Folkebevægelsen mod EU
23. februar 2012

Verdensfreden er truet

Regeringerne i Vesten og massemediernes, også i Danmark, er ved at koge over i en krigerisk propaganda mod Bashar al-Assad-regimet for overgreb på den syriske befolkning.

Oppositionen til styret støttes politisk og militært af Vesten, Tyrkiet, Israel, al-Qaeda og Den Arabiske Liga, herunder Saudi-Arabien og de enevældige kongedømmer i Golfen.

Hvorfor skal Assad væltes, når Vesten i "det arabiske forår" støttede de despotiske regimer i Tunesien og Egypten, men også Saudi-Arabien, der for et år siden invaderede Bahrain og hjalp kongen i et forsøg på at knuse et fredeligt folkeligt oprør?

Fordi Assad-regimets "forbrydelser" består i at støtte Hezbollah i Libanon og oprettelsen af et frit Palæstina, samt alliancen med Iran, Rusland og Kina. Indsættelsen af et islamistisk marionetstyre ligesom i Libyen kan sikre og udvide Vestens geopolitiske dominans i den olierige region. Herefter er vejen banet for et USA-Nato-angreb på Iran, som kan sætte hele Mellemøsten i brand og true verdensfreden.

Frank Johannesen

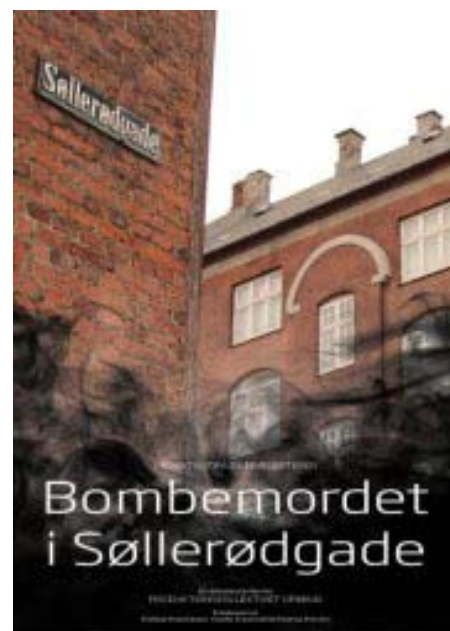
Rød flok

overtog ledelsen da blå ditto virkede træt og udbrændt. Men at lede andre kræver orienteringsevne og retskaffenhed - og begge dele fremstod aldeles umulige og ufremkommelige. -

Dette skaber uro og fjender, - og som visse dyr ændrer farve efter omgivelserne - gør rød flok det samme, -

Næste antræk bliver den brune, for slutteligt at slutte i den farve der er dens rette og naturlige element - den helt igennem triste og modstandsfremmende, - sorte farve

N.B.

Lørdag den 10. marts inviterer Projekt Antifa til premiere på en ny, kort dokumentarfilm om bomben i Søllerødsgade den 16. marts 1992. Da bomben sprang døde den unge socialist Henrik Christensen.

Demokrati ...

Mange gange har jeg haft lyst til at gå lidt dybere i, hvad der egentlig menes med demokrati. Med besværgelsen demokrati ser vi i disse dage en aldeles udemokratisk finanspagt blive vedtaget af EU-kommissionen, og vi har set det blive brugt som besværgelse for retten til at føre krig i Irak og Afghanistan.

Den 23. februar kom Erik Sigsgaard mig så til hjælp med en kronik i Politiken: Demokrati er både et system og en levemåde. Den handler om to meget forskellige opfattelser af demokrati, der fungerer side om side i Danmark. Han beskriver modsætningerne på flere måder, med udgangspunkt i at den ene er udsprunget af andelsbevægelsen og den anden af arbejderbevægelsen.

I andelsforeningerne forpligtede de sig til at forfølge bestemte mål ud fra nødvendighed og erkendelsen af egne og fælles interesser. I arbejderbevægelsen betød opdelingen i arbejdskøbere og arbejdere, at demokrati blev opfattet som en styreform med et skarpt skel mellem de styrede på den ene side og de styrende på den anden side. Begrebet eller samfundssynet *'at gøre sin pligt og kræve sin ret'* bygger på et todelt hierarkisk system, mens andelsbevægelsen bygger på selvbestemmelse og selvforvaltning i fællesskab.

Hal Kock definerer demokrati som ikke alene en styreform, men en livsform med idealerne ligeværdighed, gensidighed og tillid. Modsat ligger

idealene retfærdighed, konsekvens og kontrol. Disse to modsatte opfattelser beskriver Erik Sigsgaard derefter i skole- og institutionssammenhæng. Er demokrati deltagelse i samlinger, såsom elevrådsmøder, klassens time, forældrekonferencer osv., eller er det en omgangsform med ligeværdig deltagelse i fælles processer. Et kultursammenstød, vi lige har set i diskussionen om at skrælle kartofler på plejehjemmene. Er demokrati møder, hvor de delegerede træffer beslutninger på alles vegne, eller er demokratiet snarere selve livet, det at være sammen og tage del? Med konklusionen, at det er nødvendigt, at vi tilstræber det sidste.

Jo, det kan man da godt sige. Men det er vel også nødvendigt at se på realiteterne. Kan det lade sig gøre at tage del på en ligeværdig måde, så længe Danmark er medlem af EU? Kan det lade sig gøre, så længe det besluttet af regeringen i detaljer, hvordan uddannelsesplaner skal se ud, endog på børnehaveniveau? Kan det lade sig gøre, så længe ingen andre end virksomhedernes ledere kan beslutte, hvad der skal produceres? Eller hvordan? Kan det lade sig gøre, så længe der ikke findes en uafhængig nyhedsformidling? Kan det lade sig gøre i et pengestyreret samfund?

Det handler altså om at tage del, og tage del på en ligeværdig måde, at reelt være medbestemmende og have indflydelse. Det kræver viden og indflydelse

på det, der har betydning, altså produktionen og den dertil nødvendige infrastruktur – hvilket inkluderer arbejdsmiljø, arbejdsforhold og bæredygtighed, indflydelse på boligpolitikken, forsvarspolitikken, sundhedspolitikken og på uddannelse og opdragelse. For mig at se kan et sådant reelt demokrati kun fuldt ud virkeliggøres under kommunismen, når staten er blevet overflødig. Under socialismen kan der eksistere et reelt demokrati for langt størsteparten af befolkningen, modsat i dag, hvor demokratisk indflydelse reelt kun er for de rige.

Det er ikke nok at stræbe efter den bedst mulige løsning under de givne forhold. Vi må stræbe efter at ændre forholdene i en menneskeværdig retning.

GBe

APK Århus inviterer til

Offentligt møde

Fredag den 16. marts kl. 14.30

Oktober Bogbutik

Ny munkegade 88, kld.

Arbejderpartiet Kommunisterne afholder i løbet af foråret sin 5. kongressiden partistiftelsen i 2000. En række vigtige temaer vil blive taget op på offentlige møder.

Tema

Kapitalisme og imperialisme i dag: Hvilken fremtid?

Imperialismens udvikling og perspektiverne i folkenes kamp mod krise og krig i Europa, Nordafrika og globalt.

Et vigtigt spørgsmål er, om man kan alliere sig med imperialistiske kræfter i kampen for frihed.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Bemærk Ny adresse

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

Under ombygning -

åbner til foråret

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Irerne skal stemme om finanspagten - Danskerne vil også

*Presset fra irerne blev så
stort at regeringen
modvilligt udskriver en
folkeafstemning*

Den irske premierminister opgav den 28. februar sin modstand mod at udskrive en folkeafstemning om EU's nye finanspagt og meddelte, at nu ville irerne få lov at stemme om den.

Premierminister Enda Kenny (Fine Gael) er hårdt trængt og udsigten til et ødelæggende nederlag ved et kommende valg fik en afgørende indflydelse på beslutningen om folkeafstemning.

Unionspolitikerne og den europæiske elite har længe frygtet resultatet, hvis folk fik lov til at stemme om den nyliberale og suverænitetskrænkende finanspagt. Grækerne må ikke stemme om deres 'hjælpepakker', ingen må stemme om finanspagten, mener EU-demokraterne.

Men selv om Enda Kenny nu har bøjet sig og vil lade irerne stemme om pagten, har han alligevel tænkt sig at underskrive den ved topmødet 1.-2. marts sammen med de fleste andre EU statsoverhoveder. Sådan som det også er Helle Thorning's plan.

I januar 1999 skiftede Irland møntenhed fra irske pund til Euro. Den store nedtur begyndte reelt der, men Irland blev i den følgende periode fremhævet nærmest som en model for EU, kaldet 'den keltiske tiger'.

Den økonomiske krise efter det opskruede boom har ramt irerne meget hårdt. Arbejdsløsheden blev tredoblet på nogle få år, og Irland har befundet sig i depression siden 2008.

I juni 2008 sagde irerne nej til Lissabon-traktaten med 53,4 pct., af stemmerne. På trods af omfattende krav om folkeafstemninger også i andre lande var irerne de eneste, som 'fik lov'. Til gengæld sagde de Nej på alle Lissabon-modstanderes vegne.

EU fortsatte imidlertid ratifikationsprocessen af Lissabon-traktaten, som om det irske Nej ikke havde været der.

Og en omafstemning med en række irske undtagelser (efter den danske Maastricht-model) i oktober 2009 førte til accept af Lissabon-traktaten.

EU-eliten er alvorligt bekymret for, at irerne til endnu engang vil sige nej til en traktat. Derfor har den gjort rigtig meget for at undgå lige præcis en irsk folkeafstemning. Og i øvrigt også en dansk. Således har den tyske europaminister Michael Link over for The Irish Times indrømmet, at finanspagten ligefrem var udformet sådan, at den kunne

overflødiggøre en irsk folkeafstemning:

"Vi prøver på at designe alting der er på bordet på en måde, som er okay i rigsadvokatens og den irske grundlovs øjne, så en folkeafstemning ikke er nødvendig."

Men afstemningen kommer altså. Og det vil styrke kravene om folkeafstemning i andre lande. Hvorfor skal danskerne så ikke også stemme om finanspagten?

Også den danske regering og unionspartierne kan presses.

Verden ifølge Latuff

